

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן רביה"ק צוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רבי עקיבא 65 בני ברק

פרשת תזריע מצורע - מברכים
כ"ט ניסן תשע"ב
גליון תקס"א - בחו"ל שמיני
פרקי אבות פרק ב'
זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:27	7:53	6:51	
8:30	7:51	6:36	ירושלים
8:54	8:42	7:23	זמני שמיני בחו"ל

מברכים החדש. מולד אייר:
יום שב"ק שעה 17:10 - 3 חלקים

בתוה"ק איתא פשטים עד אין סוף שהנה רואים כאן אצל המצורע שכ' אצלו "והתג'לח" עם גימ"ל גדולה, וזה הוא כלל גדול בתוה"ק שכל דבר שכתוב בה, בא ללמוד וללמד, ולכן אמנם בתורה אי" פשטי' ולכן יתכן לומר שדבר זה שכ' והתגלח עם ג' גדולה זה בא לרמז לנו שכשהילד מגיע לגיל ג' שנים או זהו הזמן לעשות לו תגלחת דהיינו שיעשו לו פאות, ולכן כמו"כ הדיוק של ג' הגדולה מדייק שאז נעשה גדול שיכולים כבר לגלחו, והוא בפסוק ל"ג לרמזו ל"ג בעומר דהיינו שהוא מרמז שיש לעשות זאת בל"ג בעומר, שזהו זמן של שמחות, לכן גם פסוק זה בפ' תזריע דייקא משום שפ' תזריע מסוגלת לזמנים טובים של בנים ובני בנים, עוסקים בתורה ומצוות לשמה וכו', שבזה מתחלת הפרשה וילדה זכר וילדה נקבה ויהיה אך ששון ושימחה'ים תמיד.

והנה ההפטרות של פ' תזריע הרגיל שאומרים (ולא בפ' החדש) הוא מיירי עם המעשה של נעמן שר צבא מלך ארם עם אלישע, שמסופר שם שנעמן היה גיבור חיל מצורע ועכ"ז היה מלא בגיאות כמו שרואים שם במש"כ "ויבוא נעמן בסוסיו וברכבו ויעמוד פתח הבית לאלישע", ולגוי הגאה הזה לא היה לו כלל השגה איך באים ומגיעים לצדיק, ולכן כתיב שם "וישלח אליו אלישע מלאך לאמר הלך ורחצת שבע פעמים בירדן וישב בשרך לך וטהר", ויקצוף נעמן ויאמר הנה אמרתי אלי יצא וכו' שענה ודיבר מיט אזה גאות און א ברייטיקייט, ובאמת אכן אפשר קצת לדייק בזאת שרואים שכשהגיע נעמן לאלישע לא דיבר עמו אלישע הנביא בעצמו אלא ע"י שליח ששלח אליו ולכאורה מה הפשט בזה, וגם יש עוד להתבונן שאמר לו שיטבול ז' פעמים דווקא ולמה בנהר הירדן דייקא, ושוב לאחמ"כ כשחזר נעמן שם כתוב "וישב אלישע הוא וכל מחנהו" ושם לא היה דיבורו של אלישע אליו ע"י שליח אלא בעצמו דיבר וא"כ צריך להבין מאי שנא שתחילה ע"י שליח דייקא ומה אירע אם כן עכשיו דאלישע בא בעצמו.

אלא זהו כלל גדול שיסוד הטהרה אינה מתחלת אלא ע"י הכנעה וכמו שלכן מצינו להיפך שצרעת באה מגאות, שכן כתוב בפרשת מצורע ועץ ארז ואיזוב ופירש"י לפי שהנגעים באים על גסות רוח, וממילא מתחילה שנעמן הגיע בגאות גדולה עם סיסרא ועם רכבו לא היה לו כלל השגה איך מגיעים לנביא ולקדוש עליון, כמו שכבר מבינים לבד מה שנעמן זה הטיפש חשב לו רח"ל, ממילא שלכן אמר אלישע שאין מקומם של בעלי גאות שייכים אצל מקומו לכן לא הכניסם אלישע אל תוך ביתו ואף לא יצא לקראתו לחוץ אלא שלח לו שליח כדי להבינו שידע שרק אם יכניע עצמו אז דייקא יזכה לתיקון מלא ולישועה גדולה, ולכן גם אמר לו שילך לירדן דווקא כי הטעם שאמר דווקא לירדן דזה היה נהר קדוש הגם אף שבחיצוניותו נראה הירדן כנהר פשוט, ולכן אמר לו שיטבול בנהר שנראה פשוט וא"כ לפי השגתו

שלו של נעמן אין בזה שום ענין לטבול בו אבל אעפ"כ יוריד אפו למטה ויניח חכמתו בצד ויעשה מתוך הכנעה ובלי להבין ואז דייקא יזכה שקדושת הירדן תגן עליו ולכן גם א"ל לטבול ז' פעמים דייקא כי הוא מס' טהרה, כי בטהרה היה תמיד

הכל שבעה ימים שבעה נקיים, ורק אם יכניע עצמו אז תחול עליו קדושת הירדן ואז יתרפא ע"י טבילה במקוה של הירדן שבעה פעמים.

וכמתאמרי' משמיה דהייליגע זיסע מרן רבינו דוד מלעלוב זיע"א מהו סוד המקוה, שמתכופפים ויורדים עוד ועוד.. עד שמגיעים לתחתית ואז שוב מתכופפים בהכנעה גמורה. שזהו העיקר שלא להיות בגאווה אלא רק בהכנעה ושפלות הרוח שע"י זוכים לטהרת המקוה ולכל הישועות, כי אם רח"ל טובל בגיאות הרי הוא טובל ושרץ בידו, אבל מידה טובה מרובה שע"י ההכנעה זוכה לטהרה ולכל הברכות... שזה מה שרואים שם כנ"ל שהנה נעמן הזה בא בתחילה עם גיאות גדולה ואמר ביאלוזל: "הלא טוב אמנה ופרפרה נהרות דמשק מכל מימי ישראל הלא ארחץ בהם וטהרתי", ולכן התרים בגאווה כלפי אלישע ואמר מה הוא שלח אותי לנהר פשוט כי הוא חשב שישלחו לאיזה נהר מפואר עם המראות המיוחדים והמפוארים שסביבותיו ומה שלחני זה הנביא לנהר פשוט לטבול, אמנם לאחר שגמר לומר את הבליו אז שבו ואמרו לו עבדיו כפי שמרומזו ורואים בפסוקים שכדאי הוא לו להכניע עצמו ולהקשיב לדברי הקדוש עליון הנביא אלישע, ואז אכן ראה נעמן שבאמת ממילא הוא מלא בצרות ממילא בלית ברירה הוא הלך וטבול בנהר ז' פעמים בירדן, והכניע הוא את עצמו בזה בפני אלישע נביא ה' ועשה כפי שנצטווה לטבול בנהר פשוט והכניע א"ע על אף שהיה שר צבא ארם, ולכן אז דייקא חל עליו קדושת וברכת הצדיק, וזכה לישועה לפי שראה שכל דיבורי הצדיק הם תורת אמת והבין מעלת אלישע והצדיקים ונכנע בפניו ולכן אז לאחר כל זאת כשראה אלישע שהוא באמת חזר למוטב אז הלך ודיבר עמו הוא אלישע בעצמו כמש"כ שם "ויבוא ויעמוד לפניו" משום זה הטעם כי כבר בא נעמן להכנעה גמורה, ועיב את כל הע"ז ושב בתשובה שלימה ואז דייקא זכה לישועה ולרפואה.

ולכן כל הישועות תחילתם בענוה ושפלות רוח, ופרשתן תזריע היא הלי' טהרה וע"י ענוה ושפלות רוח זוכים לישועות של הלי' טהרה ולהכנעה ולטהרה אמיתית. השי"ת יעזור שע"י ענוה ושפלות רוח שיהא לנו דעם ריכטיגע דעת אמיתי לילך בדרך האמיתי בענוה אמיתית ושפלות רוח אמיתית וכולנו נתקדש ונטהר כדבעי ונחזור בתשובה מאמת מאהבה אויף א זיסען אופן אויף אייביג.

שיחת קודש מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ד שליט"א

מוצ"ש ק תזריע תשס"ה
בארא פארק - ארה"ב

דברי תורה ממויינת הג"צ אב"ד קהילתי

אשה כי תזריע (יב, ב)
פירש"י אמר רב שלמאי בשם שיצירתו של אדם אחר כל בהמה חיה ועוף במעשה בראשית, כך תורתו נפרשה אחר תורת בהמה חיה ועוף.

לכאורה מה בעי בזה ומה בא ללמדנו במה שנתפרש תורת האדם אחר תורת הבהמה, ועוד יל"ד מה השייכות זה לזה מ"ש כשם שיצירתו כך תורתו. וי"ל עפ"י מה דאיתא (ויק"ד י"ד א) אם זכה אדם אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית ואם לאו אומרים לו יתוש קדמך. ובגמ' (פנהדרין לה) אמרו שבראייתו של אדם שהיתה בער"ש היא למעלייתא כדי שיכנס לסעודה מיד משל למלך וכו', ואם תזוז דעתו עליו אומר לו יתוש קדמך ע"י, הרי שיש כאן ב' סברות הפיכות או שהאדם נברא אחרון לצד המעלה, או לצד החיסרון, וי"ל בזה דבאמת תרתי אית ביה בבריאת האדם באחרונה, המעלה והחיסרון, שהנה האדם נברא עפר מן האדמה מחומר היותר פחות שבבריאה, והמדרגה הנמוכה מדצח"מ, והנה תכלית בריאת האדם ויעוזה היא להעלות את כל הבריאה לשורשה ולהפוך את החומר לצורה, ולכאורה כיון שהאדם הוא מובחר שבברואים ותכלית האדם להעלות את כל הבריאה היה ראוי שייברא מהחומר המעולה שהנבראים ולא מן החומר היותר פחותה, אלא שהיא הנתנת והיא הסיבה, שכיון שתפקידו ברייתו היא להעלות את כל הבריאה, לכן נברא בדרגה התחתונה בחומר כדי שע"י כיתעלו כל הבריאה שמעליו, ואילו היה איזה בריאה בדרגה פחותה ונמוכה מהאדם לא היה כבוד האדם להעלותו, שבעליית האדם בכוחו להעלות את כל מה שלמעלה הימנו אך לא מה שמתחתיו, וכמשל לשוכב על הארץ כשהוא מתרומם הוא מרים את כל מה שעליו אך מה שמתחתיו נשאר על הארץ, היוצא מזה שבאמת נברא האדם בדרגה פחותה ויתוש קדמו, אך כאן טמון סוד עוצם מעלתו וחשיבותו של האדם, שבעלייתו הוא מעלה את כל הבריאה, ואפשר לבאר עוד ענין בריאת האדם מחומר העפר, שיש צד השוה בין האדם לבין מקור שממנו נברא והוא העפר, שהעפר אף שהוא החומר היותר פחות בטבע, מ"מ כל חיותם של היצורים ממנו הם באים, ועפר הקרקע היא אוצר כלום להנות מהם בני האדם, שהלא כל מיני המאכל מקורם מן עפר האדמה, וכן זהב וכסף ואבנים טובות ומרגליות יוצאים מהאדמה, המשך בעמ' ב'

דברי תורה המשך מעמ' א'

ובזה שוה אליו האדם הבא מן העפר שכל חיות הבריאה והיקום תלוי בו.

ואימא בשם הרה"ק המגיד רי"מ מוילנאטשוב ויע"א עה"פ באיוב (ל"ב ב) ונשמת ש-די תבינם, לכאורה למה נקט הכתוב בשם הזה ולא בשאר שמות, וי"ל דהנה שם ש-די מורה על מי שאמר לעולמו די (רש"י מקץ מ"ג י"ד), ולכאורה צ"ל"ד מה הכוונה שאמר לעולמו די, אלא שכידוע בריאת העולם הייתה ע"י צמצום שכינתו, וצמצום העולמות צמצום אחר צמצום עד כדי בריאת עולם העשייה, וכל זה היא לתכלית שיבוא האדם שנברא בעולם העשייה ויעלה את הכול לשורשו דרך כל העולמות, וכשהיה הצמצום בבריאת עולם העשייה הגשמי נצטמצם עוד ועוד ונתפשט בחומריותו יותר ויותר, וכיון שהגיע לגבול מסוים שהיה גלוי וידוע לבורא ית"ש שמעבר לגבול הזה לא יהיה עוד בכוח האדם להעלות החומר ההוא לשורשו מרוב עביותו וגסות החומר, אז אמר הקב"ה לעולמו די שלא יתפשט יותר בחומריותו, וזהו ונשמת ש-די תבינם, שבא בזה לעורר האדם שיכיר בגודל עוצם קדושת נשמתו שניתנה בו בכדי שיעלה את כל הבריאה שנברא, במידה ובגבול מדויק ומותאם לכוחו של האדם להעלותו, שהרי לואת אמר הקב"ה לעולמו די שלא יתפשט יותר מכפי כוח האדם, ובוזה תבין את גודל מעלת הנשמה, ולכן נקט כאן שם ש-די עכדב"ה"ק, היוצא מזה שיש בכוחו של האדם להעלות את כל הבריאה לשורשו וזהו כל תכליתו ותפקידו בעוה"ז ולכן נברא.

הנהגה מה שתורתו של אדם שנתפרשה לאחר תורת בהמה חיה ועוף, אי"ל לומר הטעם שתורת האדם פחותה מתורת החיה, כי הלא כל התורה מוקשה אחת של אש קודש, וכשהסר קוצו של יו"ד בתורה הרי היא פסולה, וכל כולו קדושה וטהרה ואין קדושה למעלה הימנה, ואין שייך לומר שהתורה הזו פחותה מזו,

אלא צ"ל שהכוונה בזה היא שעי" האדם ותורתו שעוסק בה הוא מעלה את כל הבריאה, ולואת נתפרשה תורתו של אדם באחרונה היא לצד מעלייתא של האדם העוסק בתורה, שעיי"כ הוא מעלה את כל מה שנתפרש לפניו, והשתא מבוואר שכמו כן גם יצירתו של האדם שנברא לאחרונה אין היא מצד פחיתותו של האדם, אלא ההיפך היא לצד מעלתו והשיבותו, שע"י שנברא באחרונה בכוחו להעלות את כל מה שנברא לפניו, שהתכלית והמטרה היא שיעלה הכול ע"י עבודתו להשי"ת.

וכתב במדרש שמואל על מס' אבות (פ"ה מ"א) על מה שאמרו ז"ל שכל העולם כולו נברא בפעם הראשונה במאמר הראשון, ואחר כך בכל יום ויום היו כל הדברים מתגלים ומתגשמים כאשר הם עתה וכו', ולמה הוצרכו הדברים להתפשט בהתפשטות בעשר מאמרות אחרים עד שנתגשמו הדברים כאשר הם וכו', כי בהיות כי כל תכלית בריאת העולם היה להשכיר ולהעניש לנשמות אשר עד עתה משולחו גבוה קא זכו במתנת חיים, רצה השי"ת להביא בזה העולם הגשמי והממולא מתאוות גופניות, ואז אם האדם יהיה נאמן לשולחו, בל ישלח יד ליהנות מתענוגי העולם, אז יוותר לו שכרו כי בשלום הוא זוכה, ואם להיפך ישוב לו גמולו בראשו, ואילו לא היה מתעבה ומתגשם העולם בגשמות הוה לא היה יצה"ר ולא תאוות גשמות, באופן לא היה מקום להשכיר ולהעניש והיו כולם כמלאכים שאין להם שכר ועונש, על כן רצה השי"ת שלא יעמוד העולם בבריאת המאמר הראשון שהיה רק בתכלית הדקות והרוחניות, רק רצה שיתפשט עוד בעשרה מאמרות אחרות עד שנתגשם בגשמות כאשר הוא, ועתה שנברא בעשרה מאמרות ונתגשם יש יצה"ר בעולם, לא כן אם היה נשאר ברוחניות אשר היה במאמר הראשון, וכן ליתן שכר טוב לצדיקים שמקיימין את העולם עם היות שנברא בעשרה מאמרות ונתגשם ונתפשט ויש יצה"ר, ואעפ"כ לא התאוה תאוה, על כן שכרן מרובה, עכ"ל.

וקו הן הדברים תואמים לרבי הרה"ק מוילנאטשוב הג"ל שבריאת העולם היה בהתפשטות הגשמות הכל לתכלית שיתוקן ויתעלה ע"י האדם, וההתפשטות היתה עד כדי גבול שיוכל האדם לשבר הגשמות והתאוות ולהעלות לשורשו. (תוריע תשס"ט)

מעלות צדיקים

סיפר הרה"ק רבי ברוך מחז"בז' לצדיק הרה"ק רבי מרדכי מלעמבין, על המעשה המפלא שהתפרסם כ "תחית המתים":

פעם אחת בהות רבי ברוך מחז"בז, בקהילת שדה לבן. באו לספר לו על אברך צעיר בעל חשפחה שנפל לחשכב. ומצבו קשה עד להחריד.

עמד הצדיק רבי ברוך בתפילה, לפני קוטו כי ירפא לכל המכאובים של אברך יקר זה. עבד השעות. והשימר עדין לא ניכר.

הוכרח רבי ברוך לחזור למחז"בז. "מה יהיה" בכו בני החשפחה של אותו חולה. "ומה השיב רבי ברוך, האם האמונה שלי לא שווה משהו!

ואז פסק: בטוח אני ברפואתו שקרובה לבא. עלה על העגלה ושב למחז"בז. כשהוא מבקש להתעדן חדי יום על מצבו של החולה.

כל בוקר. פתח רבי ברוך את דלת חפתו. חסמן לגבאי באצבעו ומבקש כי ילך להתעדן אולי הגיע חישה מ'שדה לבן.

ואכן נמצאו השליחים. בסביבות העיר. אבל העדכון בישר טובות. "המצב מוסף לזכות חמור". רבי ברוך לא הדדעזע. מאמין שיבוא בשורות חדשות.

בבקר אחד. נזדרז לגבאי וחשב לעצמו: "למה לחכות לבקשת הרבי? אדרת להתעניין ואעדכן את הרבי מידית. על המצב".

ובכן. קם ויצא אל האכסניה. שבצוחת הדרכים. האם יש כאן חישה חק"ן שדה לבקך התעניין. "אכן. אחר הפנדקאי. אמש הגיעה אורחת. היא מתאכסנת למעלה. הלך ודפק בדלתה.

"ארהו ספקה כפה בצער.למה זה תשאל לשלוחו של האברך המסכן ההוא? אמש נתפרדה החבילה פרוחה הנשמה מן האוף. לזיה גדולה עשו לו. אתמול בשעות הערב. לא יכלה לכלוא צערה.דמעותיה התערבבו במילותיה. מהה מי מחת

הגבאי הלך לבית רבו. וחששו ניכר. איך ידווח על אסון שכזה? כשפתח רבי ברוך את דלתו וביקש מן הגבאי לחפש שליח משדה לבן. נענע זה בראשו. כבר יש לו עדכון.

"מהה". אתמול נערכה ההלויה - על הטרגדיה הגדולה. על היתומים הרכים. השתדל הלה לדלג. למה יצער את הצדיק לשווא?

רבי ברוך השתתק כדי רגע. הרר בדברים בסנד ראשו. ואחר אחר: לא! לא יתקף "כבר אמרתי לכם כי אמונתו של 'ברוך שווה משהו. ובעזר ד' נשמע מחר בשורות חדשות!".

לא הביט מה מתכוון הרבי לעשות. להוציא מתים מקברם??!

ולמחרת הגיע שליח מיוחד שבא לצדיק: "רבי! נס אמית: האברך קם על רגליו. על עברו ימים מועטים ואותו אברך יקר עשה בעצמו את הדרך אל הצדיק.

אז מי היתה אותה פלונת? ואין היא סיפרה על פטירה של האברך שאלו מולם.

הסביר הרבי מחז"בז' לרבי מרדכי מלעמביוטש. שהיתה זו שליחות של הסטרא אחרא אשר נעדה לנסות אותו על אמונתו בברכתו. על בטחון. חנסיס את האדם מן השמים. האם מאמינים אתו בשועה או לא?

רבי ברוך זצוק"ל. האמין בשליחות הברכה. וכן נעשה נס חמש ונמשכה ישועה שלא כדרך הטבע. האברך ומצבו הקשה התהפכו לטובה כהבטחתו של רבי ברוך כי אמונתו 'שווה משהו.

הילולא דצדיקיא

הגליון והמזמר מקוצר לרגל העתקת משרד המכון למשכנו החדש בס"ד.

- יום ש"ב"ק ב"ט ניסן - רבי יהודה מאיר שפירא משפתמוקא ב"ר פנחס מקאריין (תקפ"ט)
- רבי משה מקאברין ב"ר אליעזר (תרי"ח)
- רבי מרדכי שלום יוסף פרידמן מסדיגורא ב"ר אהרן - כנסת מרדכי (תשל"ט)
- יום א' ל' ניסן - רבי יוסף הלוי ב"ר מאיר הרה"ק מוגאש תלמיד הרה"ק (רי"א תקמ"א)
- רבינו חיים יוטאל ב"ר יוסף [א' בני איון] (ה'א"ש"פ)
- רבי אברהם ברודיא ב"ר שאול מפפ"מ (תנ"י)

- יום ב' א' אייר - רבי נתנאל ב"ר נפתלי ווייל אב"ד קרליסרה - קרבן נתנאל (תתי"ג)
- רבי יעקב מעמדין בן החכם צבי - הגריעב"ן (תקל"ו) רבי יעקב יצחק מנאקרויב ב"ר מנחם נחום (תתי"ג)
- רבי יעקב ב"ר בר ב"ר משה - מחודש הסמיכה בא"י (ה'א"ש"ו)
- רבי יוסף יוסקא ב"ר יהודה, אב"ד מינסק וחיבנא - יסוד יוסף נעימה קדושה (תי"ס)
- רבי מנחם מנדל מוויטעפסק ב"ר משה - פרי הארץ (תקמ"ג) רבי משה קאניצער ב"ר חיים וורטמאן - קדושת הארץ (תתי"ד)
- רבי צבי ב"ר יעקב אשכנזי בן החכם צבי (תתי"ח)
- רבי שמואל שמעלקא הלוי איש-הרוזין מניקלשבורג ב"ר צבי הירש מטרטרטוקוב (תקל"ח)
- רבי מנחם מנדל ב"ר משה מוויטעפסק (תקמ"ח)
- רבי אברהם וינברג ב"ר שמואל מסלונים בן בית אברהם (תתי"ג)
- רבי משה שמואל שפירא ר"י באר יעקב ב"ר אריה מביא לסטוק - קוננו הביאורים ועוד (תשי"ו)
- רבי אברהם דוד ב"ר יהודה אריה אירובאך אב"ד חמבעלסק (תקמ"ג)
- יום ג' ב' אייר - רבי משה מוויטעפסק ב"ר משה - פרי הארץ (תקמ"ג)

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לנדב להוצאות העליון לזיכוי הרבים

<p>לעילוי נשמת הרב אלעזר מרדכי ז"ל בן ר' יוסף הלל ז"ל קענינג גלב"ע ב"ה ניסן תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.</p>	<p>לעילוי נשמת אמי מודתי מרת מלכה בת ר' שמואל ע"ה נפטרה ליל הסדר תשס"ח. ת. נ. צ. ב. ה. הונצח ע"י בנה הרה"ה ר' אריה דוד שטיינרודר שליט"א</p>	<p>לעילוי נשמת האשה החשובה מרת חנה ע"ה בת יעקבאל שמואל ז"ל יעקבוביץ נפטרה מ"ו ניסן תשנ"ז ת. נ. צ. ב. ה.</p>	<p>לעילוי נשמת החכם השלם והמקובל רבי שמואל יצוק"ל בן הרה"ק רבי מבויך ז"ע גלב"ע א' אייר בשיבה טובה ת. נ. צ. ב. ה.</p>
--	---	--	---